

ta RTV Ljubljana, član Sveta Filozofske fakultete v Ljubljani in drugih organov.

Bil je dejaven član Zveze društev pedagoških delavcev Slovenije in član njenega izvršnega odbora. Dragoceno je bilo njegovo delo v Pedagoškem društvu Maribor, ki mu je nekaj časa tudi predsedoval.

Področje njegovega ljubiteljskega udejstvovanja je šah. Poleg igranja je deloval tudi v Šahovski zvezi Slovenije in njenem izvršnem odboru. Bil je predsednik komisije za pionirski šah. Prizadeval si je za vključevanje šaha v dejavnosti v šolah. Sodeloval je tudi s Centrom za napredek šaha v Beogradu.

Za svoje obsežno, pestro in uspešno delo je dobil več (18) priznanj. Med njimi red zaslug za narod s srebrno zvezdo, red dela z zlatim vencem, zlato plaketo Pedagoške akademije v Mariboru, srebrno plaketo Univerze v Mariboru, zlato plaketo Šahovskega informatorja Beograd, srebrno plaketo Šahovske zveze Slovenije.

Mladen Tancer je ustvaril bogato zakladnico delovnih dosežkov. Mnogi so dragoceni, ker so ostali živi v strokovnih, poklicnih in človeških podobah mnogih učiteljic in učiteljev, ki so se šolali na učiteljišču v Murski Soboti in na Pedagoški akademiji/fakulteti v Mariboru. Mladen Tancer je v mnoge te osebne podobe vgradil dragocene mozaične kamenčke, ki so se in se še bleščijo v učiteljicah in učiteljih na mnogih šolah po Sloveniji.

Magister Mladen Tancer je v svojih devetdesetih letih »hoje za človekom« (A. Trstenjak) hodil pokončno, vztrajno, odločno in ustvaril veliko dragocenih sadov. Zadovoljen, srečen in ponosen se lahko ozre na ustvarjeno pot, prepojeno s pristno človečnostjo, z vero v človeka, s pedagoškim optimizmom, z osebnim dostojanstvom, s prijaznimi odnosi do soljudi: sodelavcev, kolegov, prijateljev in z ljubeznijo do svojih najbližjih. Naj še naprej hodi svojo pot, pot s človekom, za človekom in k človeku. Ob jubileju mu želimo zdravja in vse najboljše!

Martin Kramar

Zdenko Medveš – 80

Urednik pričujoče revije me je poprosil za prispevek ob prihajajočem okroglem jubileju zaslužnega profesorja dr. Zdenka Medveša, ki je tudi viden član uredniškega odbora te revije. Morda tudi zato, ker sem njegov nekdanji študent in tudi diplomant na Oddelku za pedagogiko in andragogiko Filozofske fakultete v Ljubljani. Njena vrata sem prestopil jeseni leta 1998 in eno prvih predavanj, če ne celo prvo, je bilo predavanje dr. Medveša iz zgodovine pedagogike in šolstva. Predavanj se je profesor lotil preudarno, problemsko in analitično, nikakor ni šlo za golo predstavljanje zgodovinskih dejstev, ampak za kritičen pogled nanja in na vzgojna vprašanja, ki so zaposlovala pedagoge v preteklosti.

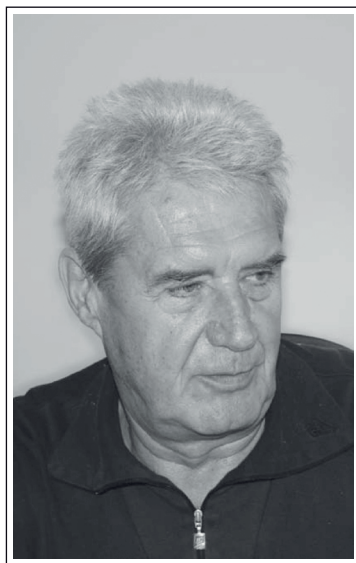
Dr. Medveš je med študenti, še posebno pa med bruci, užival izredno strahospoštovanje, saj marsikdo ni prestal sita izpita iz omenjenega predmeta, ki je bil ključni pogoj za nadaljevanje študija. Tisti, ki smo to »inicijacijo« uspešno

prestali, smo v naslednjih letih imeli čast sprejemati njegovo znanje in izkušnje s področij primerjalne pedagogike in teorije vzgoje. Tu sta se pokazali vsa profesorjeva raziskovalna vnema in strast, ki je temeljila prav na odličnem poznavanju filozofije in šolske preteklosti. Nepozaben je bil pri tem seminar, ki ga je na začetku tisočletja vodil skupaj s prof. dr. Krofličem v CŠOD Fiesa. Teoretska razmišljanja o vzgoji ob morski obali so poustvarila pristno vzdušje univerze v njenem izvornem pomenu: kot (z)druženje profesorjev in študentov v iskanju in razumevanju teoretskih modelov na eni in realnosti življenja na drugi strani. V Fiesi smo študenti spoznali tudi njegovo najboljšo prijateljico – psičko reševalko za iskanje ljudi pod ruševinami ter tako izvedeli, da naš profesor Zdenko veliko svojega prostega časa namenja izobraževanju vodnikov reševalnih psov in terapiji s pomočjo štirinožnih prijateljev.

In če sem svoja študijska leta začel z dr. Medvešem, sem jih z njim tudi zaključil, saj je bila moja diplomska naloga o državljski vzgoji ena izmed 86, pod katerih je v svojih 25 letih službovanja na univerzi podpisal mentorstvo. V letu 2013 je za svoje življenjsko delo na področju visokega šolstva zaslužen prejel nagrado Republike Slovenije. Kot mentor si je znal vzeti čas, me usmeriti v proučevanje relevantne literature in dati dobre napotke pri razvoju in pisanju tako teoretskega kot tudi empiričnega okvirja diplomske naloge, npr. za državljske indikatorje na ravni kompetenc.

Prav s kompetencami se je profesor Medveš ukvarjal v okviru svojega drugega velikega raziskovalnega področja – poklicnega izobraževanja. V domačem in tudi mednarodnem prostoru se je uveljavil kot strokovnjak za razvoj poklicnega šolstva in imel vodilno vlogo pri uvajanju poklicne mature. Pri tem je znal biti tudi (samo)kritičen, ko razvoj »hibridnega« modela poklicnega izobraževanja pri nas ni prinesel ustreznih rezultatov. Tudi tu se je izkazal kot izreden strokovnjak, ki je znal prepoznati probleme in hkrati ponuditi celovitejše sistemske rešitve.

Naj na koncu izrazim veselje, čast in hvaležnost, da prof. dr. Zdenko Medveš kot eden vodilnih slovenskih pedagogov še vedno soustvarja vsebinsko podobo revije Šolska kronika bodisi z lastnimi prispevki bodisi z aktivnim udejstvovanjem na sejah uredniškega odbora. Njegove besede na odboru so vedno premišljene, tehtne in usmerjene k iskanju rešitev. Žal so časi taki, da mu letos sodelavci revije ne bomo mogli seči v roko in nazdraviti njegovemu častitljivemu jubileju. Toliko bolj mu zdaj virtualno kličemo: Še na mnoga leta, dragi profesor!

*Zdenko Medveš
(www.cpi.si)*